

กำไลบุษบง

บทที่ 2

เสียงหัวเราะห้าวๆ ที่ดังออกมาถึงข้างหน้าบ้านซึ่งเป็นตึกหลังใหญ่ ทำให้ลิขิตต้องขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ นึกถึงภาพเจ้าของเสียงได้ อย่างชัดเจน ชัยยะ ผู้ชายร่างสูงใหญ่เสียงดัง เป็นสามีเก่าที่เลิกกันไปแล้ว กับจิตรีภรรยาของเขา ในระยะหลังๆ นี้ซึ่งเขาเจ็บป่วยอ่อนแรงลง ผู้ชายตัวใหญ่แข็งแรงคนนี้ก็กลับมาเยี่ยมลูกสาวและเมียเก่าบ่อยๆ เหมือนไม่เกรงใจชายเจ้าของบ้าน

ลิขิตซึ่งมีคนขับรถเปิดปิดประตูรถคันใหญ่หรูให้ พาสีหน้าบึ้งตึงเข้ามาพบผู้มาเยือน อรุณวรรณลูกเลี้ยงสาวสวยของเขาหันมาเห็น “อ้าว คุณลุงกลับมาแล้ว” เธอส่งเสียงทักสดใส

ชัยยะหันมา ครั้นเห็นสีหน้าบึ้งตึงไม่รับแขกของเจ้าของบ้าน ก็ยิ้มเครียดๆ “สวัสดิ์ครับ คุณลิขิต”

“สวัสดิ์ มีธุระสำคัญอะไรอีกหรือ”

“ผมรับลูกสาวมาส่ง” อีกฝ่ายตอบขริมๆ

อรุณวรรณเป็นสาวสวยทันสมัย ผมย้อมหลากสี สวมเสื้อเนื้อแพรวเปิดไหล่ กางเกงขาสั้นอวดขาขาวทั้งท่อน เธอรีบอธิบายว่า

“รถน้องวรรณเสียก็เลยโทรศัพท์ให้คุณพ่อตามช่างมาลากไปซ่อม แล้วคุณพ่อก็เลยพามาส่งค่ะ คุณลุง พอดีมีขงเยอะ น้องวรรณกับพีณิต ช่วยกันซื้อของมาจัดห้องให้พีหนึ่งค่ะ”

พีณิต คือ ซินดา พี่สาวของต่างมารดาของเธอซึ่งอาศัยอยู่กับชัยยะ เพราะไม่ใช่ลูกสาวของจิตรี

“อ้อ...”

ลิขิตไม่อยากจะพูดคุยกุ๊กกวมมากความ เดินผ่านจะขึ้นบันได จิตรีภรรยาเขาเดินสวนลงมาพอดี

“อ้าว กลับมาแล้วหรือคะ ไม่ได้ยินเสียงรถเลย”

“รีนเรื่องอีกที่กักันอย่างนี้ ได้ยินเสียงผมกลับมาก็เก่งละ”

“อ้าว หัวเสียอะไรกลับมาคะนี่” จิตรีหน้าบึ้งใส่สามีทันที กระแทกเสียงพูดประชด “นึกว่าไปหาแฟนเก่าแล้วจะแอบปิ๊กกลับมาเสียอีก”

“แฟนเก่าอะไรกัน” เขาถามบึ้งๆ

“ก็แม่ถ่านไฟเก่าของคุณไงอย่ามาเฉไฉเลย พอดียัยคุณรสรเพื่อนคุณโทรมาถาม จิตก็เลยรู้ คุณนะคุณ แก่จนปานนี้แล้วยังไม่เลิกคิดอีก”

“คุณอย่ามาพูดจาไร้สาระดีกว่า”

“คุณว่าใครไร้สาระ” จิตรีส่งเสียงอย่างไม่ยอมแพ้ แต่ก็หยุดได้ เพราะอดีตสามีสั่งหน้าห้าม เธอได้แต่ค้อนตามหลังคนป่วยที่เดินขึ้นบันไดอย่างตั้งใจจะผละหนีไปอย่างหงุดหงิด

“ยอมเขาหน่อย...” เขาเตือนเบาๆ

“อี ถือว่าไม่สบาย เราต้องยอมต้องเอาใจก็เลยเอาใหญ่ นึกจะทำอะไรก็ทำ จะพูดอะไรก็พูด ไม่เกรงใจกันบ้างเลย” เธอสะบัดเสียง แต่ก็จำกัดระดับความดังไว้ให้ได้ยินกันเพียงสามคน

“ก็อดทนไปก่อน คงอยู่ได้อีกไม่นานหรอก..”

ผู้ชายตัวสูงใหญ่พูดยิ้มๆ

เมื่อลิขิตตื่นจากนอนพักช่วงบ่าย เขาต้องลืมนานอนหนึ่งอยู่บนเก้าอี้หนังเอียงลาดอยู่ครู่ใหญ่ รู้สึกเจ็บเหงาวังเวงอยู่ในหัวใจ การไปพบอดีตคนรักยิ่งตอกย่ำรอยแผลในหัวใจให้เจ็บปวดอาลัยอาวรณ์ กานดาเป็นรักแรกและรักเดียว เขาเคยคิดว่าจะลืมเธอได้ แต่ไม่ว่าจะกี่สิบปีผ่านไป เขาก็ไม่เคยลืมเธอได้จริงๆ เลย

เป็นบาปเคราะห์แท้ๆ ในครั้งนั้น ที่ดลบันดาลให้เขาเข้าใจเธอผิดอย่างรุนแรง เป็นอารมณ์โกรธและถือดีของคนหนุ่มซึ่งเมื่อพลาดแล้วก็ทำให้ต้องเจ็บปวดไปทั้งชีวิต เขายอมแต่งงานกับผู้หญิงที่พ่อแม่ไปสู้อ... ผู้หญิงที่เป็นเพื่อนที่เคยรักกันมากของกานดา ในเวลานั้นถ้าเขาหนักแน่นเชื่อมั่นในตัวเธอและยืนหยัดต่อสู้เพื่อเธอ ปานนี้เขาและเธอคงครองกันและกันไว้ในอ้อมแขนด้วยหัวใจรักที่อบอุ่นปลื้มเปรม

เขาทำผิดซ้ำสองที่แต่งงานกับจิตรีหลังจากที่บุษบงตายจากไป ซึ่งขณะนั้นกานดาก็ตามสามีไปทำงานอยู่ต่างประเทศ เขาคิดว่าสาวสวยแม่ลูกติดเจ้าเสน่ห์ร้อนแรงจะทำให้ชีวิตและหัวใจรักที่เว้าแหว่งของเขากลับเต็มและเป็นสุขได้ แต่ยิ่งเวลาผ่านไปเมื่อความลุ่มหลงคลายลง เขากลับพบแต่ความน่าแค้นหน่าย ภรรยาคนนี้ของเขาเจ้าอารมณ์ไม่ยอมลงให้ใคร เข้ากับญาติคนไหนของเขาก็แทบไม่ได้ ยิ่งในระยะหลังเมื่อเขาเจ็บป่วย อารมณ์อ่อนไหวความอดทนลดถอย ปฏิกริยาตอบโต้ของเธอ

แทนที่จะอ่อนโยนเห็นอกเห็นใจก็กลับตอบโต้กลับมาอย่างรุนแรงไม่ยอมออมมือ

นอกจากเธอพยายามควบคุมชีวิตของเขาตลอดมาตั้งแต่ต้น ก็ยังแสดงความไม่เป็นมิตรกับญาติและเพื่อนผู้หญิงไม่ว่าจะของเขาหรือว่าของลูกชายเขาด้วย

ที่สุดเธอก็ลั่นวาจาออกมาว่า

“คุณหนึ่งต้องแต่งงานกับน้องวรรณ”

เขาคัดค้าน “พูดอะไรอย่างนั้น”

“ฉันพูดจริง ฉันไม่ยอมรับใครเข้ามาเป็นลูกสะใภ้หรอก”

“ลูกจะรักใครก็เป็นเรื่องของเขา คุณจะมาบังคับใจได้ยังไง มันไม่ถูกต้องเลย พ่อแม่แท้ๆ ยังไม่ทำ คุณเป็นแม่เลี้ยงจะทำไฉนได้ยังไง”

“อ้อ ฉันไม่บังคับใจลูกชายของคุณหรอก แต่คุณหนึ่งรักน้องวรรณ เขาจะแต่งงานกับน้องวรรณด้วยความเต็มใจ คุณคอยดูต่อไปซิ”

คุณหนึ่ง หรือมีมิ่งมิตร เติบโตขึ้นมาด้วยการเอาใจใส่และเอาอกเอาใจของแม่เลี้ยง มีน้องวรรณ น้องสาวคนใหม่ที่สวยน่ารักอยู่ด้วยอย่างใกล้ชิด จิตรีคอยพูดให้เขามุ่งเรียนไม่ให้สนใจใครอื่น หากมีเพื่อนหญิงมาบ้านหรือโทรศัพท์มาหากก็จะถูกกีดกันขัดขวาง บิดเป็นนให้เข้าใจผิดจนไม่มีโอกาสใกล้ชิดใคร หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย ลิขิตจึงส่งลูกชายไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ หวังว่านอกจากการศึกษาแล้ว ลูกจะมีโอกาสที่ดีขึ้นในการเลือกคู่ชีวิต ไม่ใช่จะมีแต่อรุณวรรณเป็นตัวเลือกเดียว

มีมิ่งมิตรกำลังจะกลับมา และลิขิตก็ต้องเผชิญกับปัญหานี้

จิตรี บอกเขาในคำวันนั้นที่โต๊ะอาหารว่า

“ที่ฉันเรียกชัชยะมาวันนี้ ก็เพราะจะปรึกษาเรื่องน้องวรรณด้วย เขาเป็นพ่อ ต้องรับรู้และช่วยจัดการงานของลูก ญาติทางพ่อแท้ๆ ของน้องวรรณมีไม่น้อยเลย”

“งานอะไรหรือ” เขาถามงงๆ

“ก็งานหมั้นนะซี”

“ใครจะหมั้นกับใคร”

“ก็น้องวรรณกับคุณหนึ่งไง คุณนี่ก็....” เธอทำเสียงหงุดหงิด

ลิขิตรู้ว่าไม่ว่าจะเถียงกันหนักหนาแค่ไหน แล้วมันก็จะวนกลับมาที่เดิมอีกจนได้ เขาอ่อนเพลียเหน็ดเหนื่อยเกินกว่าจะได้เถียง ได้แต่พูดว่า

“เรื่องนี้ให้หนึ่งตัดสินใจเองเถอะ ชีวิตของเขา คุณอย่าแทรกแซงเลย ขอร้องละ”

จิตรีหัวเราะ “ฉันเองก็อยากจะพูดอย่างนี้กับคุณเหมือนกัน... ชีวิตของเขา ให้คุณหนึ่งตัดสินใจเองเถอะ คุณอย่าแทรกแซงเลย ขอร้องละ”

เสียงหัวเราะของ “ภรรยา” เสียดแทงความรู้สึกของเขายิ่งนัก

ที่ทำอากาศยานบ่ายวันนั้น ผู้คนพลุกพล่านอยู่เป็นปกติ บริเวณผู้โดยสารขาเข้า มีผู้ที่เพิ่งเดินทางมาถึงลากกระเป๋าบ้าง เข็นรถบรรทุกสัมภาระบ้างเดินตามกันออกจากด่านตรวจคนเข้าเมือง มายังบริเวณที่จัดไว้สำหรับผู้มารอรับไม่ขาดระยะ ครั้นพอได้พบก็ปราดเข้าหา ทักทายกันอย่างยินดีด้วยลักษณะอาการต่างๆ อย่างมีระยะห่างบ้าง ใกล้ชิดคิดถึง จนถึงคิดถึงอย่างที่สุดบ้าง เป็นภาพที่ชวนดูชวนเพลิดเพลินไม่น้อย

ในจำนวนผู้ที่เดินทางมาถึงเหล่านี้ ได้รวมชายหนุ่มผู้หนึ่งไว้ด้วย เขามีผิวหน้าสีอ่อนสะอาดสะอาด เครื่องหน้าคมเข้มน้ามองซึ่งแสดงถึงพื้นฐานอารมณ์ที่ดี ร่างสูงใหญ่ที่ดูมั่นคงแข็งแรง สวมชุดสุภาพสบายๆ ที่ถูกทับไว้ด้วยแจ็คเก็ตสีน้ำตาลอ่อน บนรถเข็นวางกระเป๋าเดินทางใหญ่เล็กหลายใบซ้อนกัน เขาเข็นรถเดินออกมาในท่ามกลางผู้มารับพลางสอดสายตามองหา... เป็นเวลาครู่หนึ่งผ่านไป แต่ก็ยังหาได้พบใครที่มุ่งหวังไม่

เขาพารถเข็นเดินวนกลับมา แล้วก็ต้องสะดุดหยุดฟัง เมื่อได้ยินเสียงใสอ่อนๆ ครวญเพลงแว่วๆ

“...ขวัญเอ๋ยขวัญเจ้า ใครก็ไม่อาจพรากเรา กำไลขวัญเจ้าพาให้เราครองรักนิรันดร์....”

เพลงนั้นสะกิดใจถึงอะไรสักอย่างที่เป็นความทรงจำลึกๆ เขารู้สึกงงงวยขึ้นมาอย่างประหลาด คราวนี้ความมุ่งหมายของการเหลียวมองหาของเขาคือต้นเสียงเพลงนั้นที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ นี้เอง

“...จากกันแสนนาน มีมีไต่เปลี่ยนผัน กำไลคู่ผองพรรณ พาคู่รักกลับพบพาน...”

สายตาของเขาสะดุดอยู่ที่หญิงสาวในชุดเสื้อยืดสีอ่อนกางเกงยีนขาแคบง่าย ๆ รวบผมไว้กลางศีรษะปล่อยช่วงปลายผมที่ดูนุ่มนวลมีประกายวาววามลงมาระตันคอขาวๆ เธอหันหลังเฉียงๆ ให้เขา ตามองอยู่ที่กลุ่มผู้เดินทางมาถึง มือบางๆ ประคองโทรศัพท์มือถือซึ่งมีสายต่อลำโพงขนาดจิ๋ว

เสียบอยู่กับหู เธอกำลังส่งเสียงเบาๆ ครวญเพลงอยู่ อย่างตั้งใจ
เธอไม่รู้ตัวที่กำลังถูกจับจ้องมองดูอยู่

เขาเดินเข้าไปจนใกล้ พยายามที่จะฟังเสียงที่แว่วยินอยู่นั้น อากาศที่ว่างสูงค่อยๆ เอียงศีรษะก้มลงไปจนใกล้ทำให้เธอสะดุ้งหันมา ดวงตากลมโตวาวขึ้นอย่างตระหนกเมื่ออุทาน “อึ้ย!” แล้วก็ถอยหนีไปข้างๆ อย่างลึมตัว ทำให้เขาสะดุดเข้ากับสัมผัสของคนที่วางเกะกะอยู่ใกล้ๆ มีผลให้อาการชวนเซรูนแรงยิ่งขึ้น

ไม่ว่าเธอจะถึงกับเสียหลักเซตกลงล้มลงไปหรือไม่ก็ตาม แต่เมื่ออ่อนที่แข็งแรงก็คว่ำต้นแขนบางๆ ไว้ในทันที เธอลับมายืนตัวตรงโดยไม่ได้ละสายตาจากดวงตาสีเหล็กประกายอ่อนโยนที่จับมองตาเธอนิ่งอยู่ ตาต่อตาประสานกัน ต่างก็รู้สึกเหมือนถูกมนต์อะไรบางอย่างสะกดไว้จนงงัน

“ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอรีบถอยออกห่าง ความอบอุ่นของมือที่ละไปแล้วยังทิ้งความรู้สึกแปลกๆ ไว้ มันไม่เหมือนสัมผัสจากมือของเจ้านายชีกอที่มักฉวยโอกาสกับเธอเลยแม้แต่น้อย

แต่สีหน้ายิ้มๆ ของเขาก็ทำให้เธอนึกระแวงวูบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาถามว่า “คุณกำลังร้องเพลงอะไรอยู่ครับ”

“ทำไม่หรือคะ”

“ผมไม่รู้ว่าคุณเคยได้ยินมาจากที่ไหน แต่ว่ามันเพราะมาก”

...นั่นไง... ไม่แล้ว... เธอคิดในใจ เพลงส่วนตัวไม่เคยเผยแพร่ที่ไหน เขาจะมาได้ยินได้ยังไง

“คุณคงเคยได้ยินจากวิทยุหรือโทรทัศน์กระมังคะ” เธอแก้มองว่า

เขาทำท่าคิด “ก็อาจจะใช่ แต่ที่ผมนึกไม่ออก มันสะกิดความรู้สึกจริงๆ ขอโทษเถอะครับ คุณจะกรุณาร้องให้ผมฟังชัดๆ สักครั้งจะได้ไหม”

“คงไม่ได้หรอกค่ะ ฉันไม่ใช่นักร้อง ไม่อยากขายหน้า”

“ถ้าอย่างนั้นขอฟังจากเสียงที่คุณบันทึกไว้ก็ได้... นะครับ... อืม หรือถ้าคุณจะกรุณาละก็ โอนไฟล์เสียงเข้ามือถือของผมก็ได้ครับ... แต่... เออ จริงซี ผมยังไม่มีเบอร์มือถือของเมืองไทยนอกจากเบอร์ของที่บ้าน ถ้าอย่างนั้นขอเบอร์โทรของคุณไว้ได้ไหมครับ ผมจะโทรหาทันทีที่ได้หมายเลขแล้ว...”

เธอจ้องมองชายแปลกหน้าแงๆ จะบ้าหรือ ใครจะเออออกับนายง่ายๆ นี่นายเห็นฉันเป็นอะไร ไก่อ่อน หรือ ไก่แก่ หรืออะไรกันแน่

“ผมอยากฟังเพลงนั้นจริงๆ นึกออกแล้ว! มันคล้ายเพลงที่แม่ผม...”

เหมือนเขาพยายามหาข้อแก้ตัวที่ไม่แนบเนียนเลย ขณะที่เรื่องระวี ยืนจ้องมองเขาด้วยประกายตาไม่เชื่อถือ เสียงแหลมใสๆ ก็ดังขึ้น

“พี่หนึ่ง พี่หนึ่งคะ”

ทั้งเธอและเขาหันไปตามเสียง หญิงสาวผู้หนึ่งในชุดเสื้อเนื้อแพรตัวเล็ก อวดลาดไหล่และเนินอกที่สวยงาม เอวคอดเล็กและลำแขนที่เรียวสวยปราดเข้ามาหา ทันทีที่ถึงตัว ร่างเล็กๆ ที่สมส่วนก็ฉกเข้าสวมกอดฝ่ายชายไว้อย่างแนบแน่น

“พี่หนึ่งขา.... น้องวรรณคิดถึงจังเลย”

หญิงสาวได้ยินเสียงทุ้มๆ หัวเราะร่าเริง ใบหน้าของเขาระบายยิ้ม แต่ก็จับร่างที่เข้าสวมกอดเขาไว้ให้ถอยห่าง

“ระวังหน่อยจ๊ะ น้องวรรณไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ”

“ก็น้องวรรณคิดถึงพี่หนึ่งนี่คะ พี่หนึ่งไม่คิดถึงน้องวรรณหรือคะ”

“คิดถึงซี”

ถึงตรงนี้พอดีกับที่เรื่องระวีก็ได้ยินเสียงทุ้มหัวๆ ร้องเรียก “หนูวี” จึงหันขวับ เรื่องเดชพี่ชายของเธอก็กลับจากต่างประเทศในวันนี้เช่นกัน เธอพาใบหน้างวย ละครจากภาพละครชีวิตที่เห็นสดๆ เบื้องหน้า ผลจากไปในทันที

“รอนานไหม มีปัญหาเรื่องยาที่เอาเข้ามาให้คุณพ่อคุณแม่กินหน่อย แต่ว่าเคลียได้แล้ว”

“ไม่นานหรอกค่ะ แหม คิดถึงพี่ใหญ่จังเลย”

พี่ชายต่างมารดาก้มลงมากอดเธอ “พี่ก็คิดถึงเธอ ดื้อหรือเปล่าอี แม่ น้องสาวคนเล็ก”

“ถามผิดถามใหม่ได้นะคะ เด็กดีคนนี่เคยดื้อชะที่ไหน” เธอตอบได้ ทำคอดเหมือนมือหยาบใหญ่จับต้นคอเธอโยกคลอนหยอกเย้า

ดังนั้นเมื่อเรื่องระวีพาพี่ชายเดินผ่านคู่ชายหญิงก็เห็นว่ายังโอบกอดกันไม่เลิก ส่วนเมื่อมีมิตรหันมองหาแม่สาวตาสีที่ร้องเพลงที่ทำให้เขาสะดุดใจ ก็ได้เห็นร่างที่สมส่วนของเธอผู้นั้นเดินเกี่ยวแขนกอดเอาไปกับผู้ชายตัวสูงที่ลากกระเป๋าเดินทางไปใหญ่ด้วยมือข้างที่เหลือจากที่เกี่ยวเอวบางของเธอไว้ พวกเขากันเดินออกไปจากบริเวณ.....